ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ ΤΗΣ «ΗΜΕΡΑΣ»

Ο ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΣΜΕΙΤΑΙ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΠΡΟΤΥΠΑ

ΑΙ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΟΥ κ. ΣΤΡΑΤΟΥΛΗ

Ἡ ἱστορία τῆς πρώτης ἀρχῆς καὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς βυζαντινῆς ἁγιογραφικῆς τέχνης ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ καὶ ἐνδιαφέροντα ἀντικείμενα σπουδῆς καὶ γνώσεως.

Παλαιότερα ἡ βυζαντινὴ τέχνη ἦταν ἐντελῶς ἀγνοημένη καὶ μάλιστα ἀπὸ μερικοὺς ὁρκετὰ παρεξηγημένη, θεωρουμένη κατωτέρα καὶ ἀναξία τέχνη συγκρινομένη μὲ τὴν κλασσικὴ ἀρχαιότητα καὶ τὴν τέχνη τῆς Ἰταλικῆς ἀναγεννήσεως.

Ἡ γνώμη αὐτὴ ποὺ ἐπεκράτησε ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Εὐρώπη, σήμερα χαρακτηρίζεται ὡς γνώμη «βάρβαρη» κι' ἐπιθελική, ποὺ τὴν γαλβάνισε ἡ ἔχθρα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ὀρθόδ.ξο, θέλοντας ἔτσι νὰ παρουσιάσῃ τὸν πολιτισμὸ τοῦ Βυζαντίου σὰν φθορισμό, τῆς δικῆς της ἐκπολιτιστικῆς ἐπιρροῆς.

Τὰ χρόνια αὐτὰ πέρασαν: Τώρα ἡ Βυζαντινὴ τέχνη ἀπασχολεῖ πολὺ μεγάλο κύκλο αἰσθητικῶν καὶ ἐπιστημόνων. Τὰ δημιουργήματά της ἔφταασαν εἰς μίαν ἱεροπρεπῆ ἐντέλειαν, ἰδίως, μετὰ τὴν ἀρχιτεκτονικήν, ἡ ἁγιογραφία, χρησιμοποιεῖται ὡς συμπλήρωμα τῶν ἱερῶν κειμένων καὶ ὡς μέσον φανερώσεως τῶν δογμάτων τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Εἰς τὴν πόλιν μας δὲν εἶχαμε τὴν τύχην νὰ διατηρῶμεν καὶ νὰ θαυμάζωμεν βυζαντινὰ μνημεῖα. Τὰ πάντα ἔγιναν παρανάλωμα τοῦ πυρὸς κατὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821. Κατεβλήθησαν ὅμως προσπάθειαι ἀνεγέρσεως ναῶν κατὰ τὰ βυζαντινὰ ἢ μεταβυζαντινὰ πρότυπα, ὅπως τῶν ναῶν τοῦ Παντοκράτορος καὶ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Ἀλλά, ἐὰν οἱ δυὸ αὐτοὶ ναοὶ ἔχουν τὴν ἔκφρασιν τῆς βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἐν τούτοις δὲν ἔχουν ὁλοκληρωθῆ ὡς ἐπιτεύγμα βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, λόγῳ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως ἐσωτερικοῦ γλυπτικοῦ καὶ ζωγραφικοῦ διακόσμου. Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια καὶ περιμένοντας ν' ἁγιογραφηθοῦν οἱ δύο αὐτοὶ ναοὶ ἐπιστέψαμεν ὅτι ἀκόμη δὲν ἔφτασε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ν' ἀφυπνισθοῦν οἱ ἁρμόδιοι.

Ἀλλ' εὐτυχῶς, εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἐπιτρόπων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἐνέθρωσχεν ἡ ἱερὰ φλόγα τῆς παραδόσεως καὶ τῆς βαθείας πίστεως. Ἐν ἐπιγνώσει τελοῦντες καὶ ἐπιδιώκοντες πάντοτε τὸ ὑψηλὸν καὶ τὸ ὡραῖον, ἤρχισαν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου νὰ συμπληρώνουν ἐσωτερικῶς πλέον τὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

Πρῶτον τὸ ἐκ μωσαϊκοῦ δάπεδον, εἶτα τὰ ξυλόγλυπτα ἀθάνατα ἔργα τοῦ συμπολίτου καλλιτέχνου Νικ. Κωστοπούλου (ὁ ἄμβων καὶ ὁ Δεσποτικὸς θρόνος) καὶ ἤδη ἡ ἁγιογράφησις, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος.

Ὁ καλλιτέχνης Νῖκος Στρατούλης ἐζωγράφισε εἰς τὴν ἀψῖδα τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τὴν Θεοτόκον ὡς Πλατυτέραν τῶν Οὐρανῶν, ποὺ κάθεται εἰς ἡλιοστάλακτον θρόνον δορυφορουμένη ὑπὸ τῶν ἀρχαγγέλων, ποὺ προσκυνοῦν εἰς τὴν Βασίλισσαν τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ κ. Ν. Στρατούλης, ἡκολούθησε πιστὰ τὴν τυπολογίαν ποὺ μᾶς ἄφησεν ἡ ἐπικράτησις τοῦ συστήματος τῆλεγομένης δογματικῆς ἢ λειτουργικῆς εἰκονογραφήσεως. Ἡ ἐν γένει τεχνοτροπία του ἀκολουθεῖ τὰ βυζαντινὰ πρότυπα τῆς Κρητικῆς Σχολῆς, ὅπως αὕτη διεμορφώθη μετὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα. Θαυμάζει κανεὶς αὐτὸν τὸν ἔντονον χρωματισμόν, τὴν λεπτότητα τῶν γραμμῶν καὶ τὴ γεμάτη χάρι ὀμορφιὰ τῶν ἀποχρώσεων εἰς τὰς διαβαθμίσεις τῶν τόνων τῆς συνθέσεώς των. Τὸ αὐστηρὸ μορφικὸ σύνολο, ποὺ τὸ διακρίνει σοβαρὰ μεγαλοπρέπεια, προϋδεάζει μίαν ἔκφρασι ὑψηλοῦ ποὺ ὑποτάσσει τὴν ψυχὴ καὶ ἀναγκάζει τὸν θεατὴ νὰ κινήσῃ τὸ βλέμμα καὶ τὸ πνεῦμα ὡς που νὰ φτάσῃ μέχρι τοῦ θρόνου της τοῦ ὑψηλοῦ καὶ γονυκλινῆς νὰ δεηθῇ εἰς τὴν Βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ τεχνοτροπία αὐτὴ τῆς βυζαντινῆς ἁγιογραφίας ἁρμονίζεται ἀπόλυτα μὲ τὴν τεχνοτροπία τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ Ναοῦ καὶ συμβάλλει εἰς τὴν ἔξαρσι τοῦ ὑψηλοῦ χαρακτῆρος τῆς βυζαντινῆς ἐν γένει ζωγραφικῆς καὶ εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ, ἕνα μνημειακὸ χαρακτῆρα ἡ ἁγιογραφία, γιατί ἤ,τι βλέπομεν εἰς τοὺς περισσοτέρους ναοὺς τῆς πόλεώς μας εἶναι ριζικὰ διάφορον ἀπὸ τὴν τεχνικὴν τῆς βυζαντινῆς ζωγραφικῆς καὶ τὴν μακρὰν παράδοσιν.

Μὲ αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἔργον τοῦ κ. Στρατούλη ἔγινε ἡ καλὴ ἀρχή. Γιὰ νὰ περατωθῇ ὅλος ὁ εἰκονογραφικὸς κύκλος θὰ ἀπαιτηθοῦν πολλὰ χρήματα καὶ χρόνος πολύς. Ἐπειδὴ ὑπάρχει κίνδυνος ὅμως μὲ τὶς συχνὲς ἀλλαγὲς ἐπιτρόπων καὶ τὴν εἰσβολὴν διαφόρων «μπογιατζήδων» ποὺ μειοδοτοῦν εἰς τὶς τυπικὲς δημοπρασίες, νὰ γίνῃ τραγελαφικὸς κύκλος, καλὸν εἶναι ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐποπτείαν τοιούτων ἔργων εἰς εἰδικοὺς ἐπιστήμονας, ὥστε ν' ἀποφευχθοῦν εἰς τὸ μέλλον οἱ «μπογιατισμοὶ τῶν ἐκκλησιῶν» κατὰ τὸ πρότυπον τῶν «σινεμὰ» καὶ τῶν κοσμικῶν «ταβερνῶν», ὅπως παρετηρήθη τελευταίως εἰς κεντρικὰς ἐκκλησίας ποὺ ἀνεκαινίσθησαν ἐπὶ τό... εὐρωπαϊκώτερον».

Ο ΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΕΦΟΡΕΙΑ ΑΔΕΛΦΩΝ

Παρακαλοῦνται αἱ ἐθελονταὶ ἀδελφαὶ ὅπως προσέλθουν σήμερον 6 μ.μ. εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Τμήματος διὰ τὰ ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ πρὸς αὐτὰς προσκλήσει μας θέματα.

ΠΑΜΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν Πάτραις Συνδέσμου Μεσσηνίων, συνελθὸν ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς

ΜΑΡΙΚΑΣ ΜΠΕΜΠΟΝΗ

μητρὸς τοῦ μέλους τοῦ Συνδέσμου μας κ. Ἀντωνίου Μπεμπόνη Δ)ντοῦ Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Πατρῶν

ψηφίζει:

1) Ὅπως ἀντὶ στεφάνου καταθέσῃ εἰς τὰ ἐν Πάτραις φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα Ἄσυλον Ἀνιάτων καὶ Ἄσυλον Τυφλῶν ἀνὰ 100 δραχ.

2) Νὰ ἐκφρασθῶσι τὰ συλλυπητήρια τοῦ Συνδέσμου εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς θανούσης καὶ

3) Νὰ παρακολουθήσῃ τὸ Διοικ. Συμβούλιον τὴν κηδείαν τῆς μεταστάσης

Ὁ πρόεδρος
Παν. Διλληγιάννης

Ὁ γεν. γραμματεὺς
Ἰωάν. Βλαχογιάννης

ΠΕΝΘΗ

Τὸν ἀγαπητόν μας πατέρα, ἀδελφὸν καὶ θεῖον

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ΚΡΑΒΑΡΙΩΤΗΝ

Συνταξιοῦχον Ι.Κ.Α

θανόντα ἐκηδεύσαμεν χθὲς ἐκ τῆς ἐν Ζαρουχλεῖκοις οἰκίας μας.

Τὰ τέκνα: Βάσω καὶ Γεώργιος Κυριακόπουλος, Χρήστος καὶ Δημήτριος Κραβαριώτης. Οἱ ἀδελφοί. Οἱ ἀνεψιοί.

Γραφεῖον κηδειῶν ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΡΙΤΑΤΟΥ Κορίνθου 262—Βότση, τηλ. 27—60

ΚΗΔΕΙΑ

Τὴν πολυαγαπημένην μας σύζυγον, μητέρα καὶ μάμμην

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΝ Α. ΚΟΜΗΝΟΥ

ΕΤΩΝ 68

θανοῦσαν χθὲς κηδεύομεν σήμερον Παρασκευὴν καὶ ὥραν 10.30' π.μ. ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγγέλων (Α' Νεκροταφεῖον).

Ὁ σύζυγος: Ἀναστάσιος Κομηνός. Τὰ τέκνα: Ἀνδρέας καὶ Διονυσία, Ἠλίας καὶ Μαργιολένη, Ἑλένη, Ἀργυρώ, Μαρία καὶ Ρεγγίνα. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἔγγονοι.

Γραφεῖα Κηδειῶν ΓΕΡΑΣ. ΜΑΡΑΤΟΥ, Πάτραι: Ζαΐμη—Καναβάρη 40, τηλ. 43—67. Ναύπακτος: Τζαβέλα

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΝΚΟΛΝ

Ὁ καταλυτὴς τοῦ δεσμοῦ τῆς δουλείας

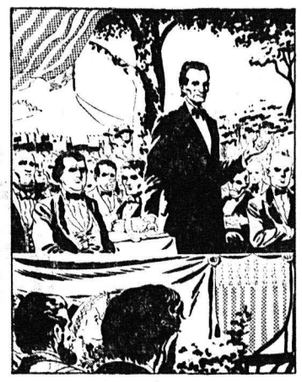

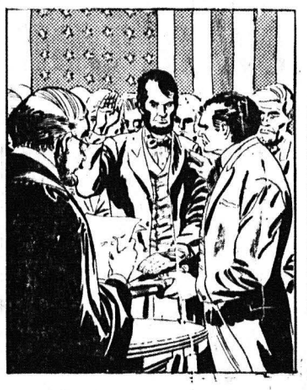

7ον

1. Οἱ Νέγροι ποὺ εἶχαν μεταφερθῆ στὴν Ἀμερικὴ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ χώρα ἦταν ἀποικία τῶν Ἄγγλων, ζοῦσαν σὰν σκλάβοι. Τώρα τὸ ἔθνος ἄρχισε νὰ διχάζεται ὡς πρὸς τὴ μεταχείρισίν τους. Ὁ Λίνκολν στοὺς λόγους του κατεφέρετο ἐναντίον τῆς τακτικῆς τοῦ νὰ ἔχῃ ἕνας ἄνθρωπος δοῦλο ἕναν ἄλλο σὲ μιὰ χώρα ἐλεύθερη. Ἐπίστευε καὶ διεκήρυσσε: «Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ ἱερὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ἐλεύθερος».

2. Τὸ 1858 ὅταν ἦταν πιὰ φανερὸ ὅτι ἡ δουλεία θὰ ἐπεκτείνετο σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ ὁ Λίνκολν ἐγκατέλειψε τὸ δικηγορικὸ ἐπάγγελμα καὶ ἄρχισε προεκλογικὴ ἐκστρατεία, γιὰ νὰ ἐκλεγῆ μέλος τοῦ Κογκρέσσου, αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὡς μέλος τοῦ ἀνωτέρου τμήματός του, τῆς Γερουσίας. Ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ ἦταν μιὰ σειρὰ διαλογικῶν συζητήσεων, ἐνώπιον τῶν ψηφοφόρων μὲ τὸν πολιτικό του ἀντίπαλο Μπῆβεν Ντάγκλας ποὺ τελικὰ κέρδισε τὴν ἐκλογή. Παρὰ τὴν ἀποτυχία ὁ Λίνκολ κέρδισε φήμη σ' ὅλο τὸ Ἔθνος.

3. Ἀπτόητος συνέχισε τὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τῆς δουλείας. Τὸ 1860 ἔπειτα ἀπὸ τρομερὴ ἀντίδραση ἐξελέγη Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ ἐκλογή του ὑπῆρξε ἡ Λυδία λίθος τῆς ἀπὸ μακροῦ σοβούσης διαιρέσεως τοῦ ἔθνους ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς δουλείας. Ἑνδεκα Νότιες Πολιτεῖες ἀπεσχίσθησαν ἀπὸ τὴν Ἕνωσι καὶ σχημάτισαν τὰς Ὁμοσπόνδους Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

ΘΑ ΕΚΤΟΞΕΥΘΟΥΝ ΠΥΡΑΥΛΟΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ

ΚΕΙΠ ΚΑΝΑΒΕΡΑΛ.

Καθ' ἃ ἐγκύρως ἐγνώσθη αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι θὰ προβοῦν εἰς δύο ἀποπείρας ἐκτοξεύσεως πυραύλου εἰς τὸν πλανήτην Ἀφροδίτη, τὸν προσεχῆ Ἰούνιον. Ἡ ἐκτόξευσις τῶν πυραύλων θὰ γίνῃ ἐντὸς τοῦ πλαισίου ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματος τοῦ τρέχοντος ἔτους τῆς ὑπηρεσίας ἀεροναυτικῶν καὶ διαστήματος. Ἐγνώσθη πρὸς τούτοις ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἀπόπειραν θὰ χρησιμοποιηθῇ πύραυλος τύπου «Θώρ—Ἔμπλ» καὶ κατὰ τὴν δευτέραν «Ἄτλας—Ἔμπλ». Ἡ ἐκτόξευσις θὰ γίνῃ ὅταν οἱ δύο πλανῆται ἡ Γῆ καὶ ἡ Ἀφροδίτη θὰ εὑρίσκωνται εἰς τὴν ἐγγυτέραν ἀπόστασίν των καὶ θὰ ἔχῃ ὡς ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν τοποθέτησιν δορυφόρου ἐκτελοῦντος τροχιὰν περὶ τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν προσπέλασιν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἔξοδον τοῦ πυραύλου εἰς τὸ ἔξω διάστημα. Εἰς τὴν δευτέραν αὐτὴν περίπτωσιν θὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ πύραυλος «Ἄτλας - Ἔμπλ».

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΗΜΕΡΑΝ,,

Η ΗΜΙΑΡΓΙΑ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ

Κύριε Διευθυντά,

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς μὴ ἐπεκτάσεως τῆς ἡμιαργίας τῆς Τετάρτης εἰς ὅλα τὰ καταστήματα, μοῦ γεννᾶται ἡ ἀπορία γιατὶ συμβαίνει αὐτὸ εἰς τὴν πόλιν μας. Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ καὶ ἄλλας πόλεις τῆς χώρας, τὸ ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης εἶναι ὅλα τὰ καταστήματα κλειστά. Μόνον ἐδῶ παρατηρεῖται αὐτὴ ἡ ἀναρχία: ἄλλα νὰ κλείνουν τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου καὶ ἄλλα, ὡς τὰ κρεοπωλεῖα, τὰ ὀπωροπωλεῖα, νὰ μὴ ἔχουν ἀπογευματινὴν ἀργίαν. Γιατί συμβαίνει αὐτό; Ἐρωτῶ τοὺς ἁρμοδίους.

ΔΙΟΝ. ΖΟΡΜΠΑΣ
Γούναρη 208

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΗΛΕΙΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Προκειμένου ὁ Σύλλογος τῶν Ἠλείων νὰ παράσχῃ εἰς τὰς ἀπόρους οἰκογενείας Ἠλείων δωρεὰν ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν καὶ παντὸς εἴδους ἐνίσχυσιν, καλοῦνται ὅπως προσέλθωσι καὶ δηλώσωσι τὴν ἀκριβῆ των διεύθυνσιν εἰς τὸν κ. Χρ. Γαλανούλιαν, Πρακτορεῖον Ἐθνικοῦ Λαχείου, ὁδὸς Κορίνθου 232.

(Ἐκ τοῦ Συλλόγου)

Ορίβαρι

Κυριακὴ 22 Φεβρουαρίου
ΜΙΧΑ — ΤΣΑΠΟΥΡΝΙΑ
Πληροφορίαι καὶ δηλώσεις εἰς τὰ Γραφεῖα Μαιζῶνος 94, τηλ. 31—15, ἀπὸ 7.30—9.30 μ.μ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΟΠΙΑΝ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Τὸ πρόβλημα τοῦ Βερολίνου

Πρώτη προσφορά, ἤ τελευταία λέξις;

ΣΧΟΛΙΟΝ ΤΟΥ κ. HENRY LEONARD

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. (Ἰδ. ὑπ.) Αἱ τελευταῖαι σοβιετικαὶ διακοινώσεις, αἱ ἀσχολούμεναι τόσον μὲ τὸ Βερολῖνον ὅσον καὶ μὲ τὸ θέμα τῆς Συνθήκης Εἰρήνης τῆς Γερμανίας, ἐπαναλαμβάνουν γενικῶς προηγουμένας προτάσεις αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐπανειλημμένως ἀπορριφθῆ ὑπὸ τῆς Δύσεως. Ἐντούτοις ὑπάρχουν ὡρισμέναι ἐνδείξεις ὅτι οἱ Ρῶσσοι ἐπιθυμοῦν νὰ συζητήσουν — νὰ συζητήσουν μᾶλλον παρὰ νὰ παρασυρθοῦν εἰς μίαν σύγκρουσιν ἐπὶ ἑνὸς θέματος ζωτικῆς σημασίας, ὄχι μόνον διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου καὶ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Δύσιν ὡς σύνολον. Συνεπῶς τὸ θέμα εἶναι κατὰ πόσον αἱ συνομιλίαι μποροῦν νὰ γίνουν ἐν ὄψει τῶν ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων στάσεων τῶν δύο μερῶν. Ἕνα πρᾶγμα εἶναι ἐντούτοις σαφές: Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διεξαχθοῦν συνομιλίαι «ὑπὸ ἀπειλὴν» ὅπως διεσαφηνίσθη καὶ εἰς τὴν βρετανικὴν διακοίνωσιν τῆς 31ης Δεκεμβρίου. Ἀνεφέρθη ὅτι ὁ κ. Μικογιὰν εἶπεν εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας, ὅτι δὲν ὑφίσταται σοβιετικὸν τελεσίγραφον. Πράγματι ἡ τελευταία σοβιετικὴ διακοίνωσις — ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀπάντησιν εἰς τὴν βρετανικὴν διακοίνωσιν τὴν ἀπορρίπτουσαν τὰς διαπραγματεύσεις ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τελεσιγράφου — μολονότι δὲν ἀναιρεῖ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προηγουμένως ἐφαίνετο ὡς μία μορφὴ τελεσιγράφου, βεβαίως δὲν τὸ ἐπαναλαμβάνει. Τοῦτο ἴσως μόνον θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ ἐλπίζῃ καὶ ἀποτελεῖ ἔνδειξιν τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ Ρῶσσοι ἐπιθυμοῦν νὰ συζητήσουν. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ μερικαὶ ἄλλαι ἐνδείξεις. Αἱ σοβιετικαὶ διακοινώσεις ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ Βερολίνου ἀναφέρουν, ὅτι ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις δὲν ἀποκλείει «προσθήκας ἢ τροποποιήσεις» ἀπὸ τὴν Δύσιν καὶ ὅτι προθύμως θὰ ἐξήταζεν ἄλλας «καταλλήλους» προτάσεις. Τοῦτο δὲν σημαίνει πολλά. Κατὰ τὴν Σοβιετικὴν ὁρολογίαν ἡ λέξις «κατάλληλος» ἔχει πάντοτε ὕποπτον χροιάν. Ἐν τούτοις θὰ ἤξιζε ἀσφαλῶς τὸν κόπον νὰ εὕρωμεν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως αὐτῆς.

Ἀπὸ τοῦ πολέμου καὶ ἐντεῦθεν ἡ λύσις τοῦ γερμανικοῦ προβλήματος ἀπεδείχθη ἀδύνατος, ὑπάρχουν δὲ ἐλάχισται πιθανότητες ἀνευρέσεως μιᾶς λύσεως εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον. Ἀλλὰ ἀσφαλῶς πρέπει νὰ γίνουν συνομιλίαι ἐὰν πρόκειται νὰ ἐξευρεθῆ κάποιος τρόπος ἐξουδετερώσεως τοῦ ἀδιεξόδου. Θὰ ἦτο ἐκτὸς πραγματικότητος νὰ ἀναμένωμεν ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις πρὸ τῶν συνομιλιῶν θὰ προβῇ εἰς οἱανδήποτε οὐσιαστικὴν παραχώρησιν. Ἡ Δύσις, πάντως, εἶναι ἀποφασισμένη νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ἔναντι τοῦ Βερολίνου ὑποχρεώσεις της.

Αἱ Σοβιετικαὶ προτάσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαράδεκτοι ὑπὸ τὴν παροῦσαν μορφήν των, τόσον ὅσον ἀφορᾶ τὸ Βερολῖνον ὅσον καὶ τὴν προπαρασκευὴν τῆς Συνθήκης Εἰρήνης τῆς Γερμανίας, δὲν μποροῦν νὰ ἀποτελέσουν τὴν βάσιν τοιούτων συνομιλιῶν. Οὔτε οἱ Ρῶσσοι εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ δεχθοῦν ἐκ τῶν προτέρων τὰς μέχρι σήμερον προτάσεις τῆς Δύσεως, ὡς βάσιν διὰ τὰς συνομιλίας. Θὰ ἦτο τότε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθοῦν συνομιλίαι ὑπὸ οὐδέτερόν τινα τύπον, λ. χ. «περὶ Γερμανίας» τὸν ὁποῖον θὰ ἀπεδέχοντο ἀμφότερα τὰ μέρη. Τοῦτο συνέβη καὶ ἄλλοτε. Ἡ Διάσκεψις τοῦ Βερολίνου τοῦ 1954 συνεκλήθη μετὰ ἀπὸ μακρὰν διπλωματικὴν ἀλληλογραφίαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας τὸ χάσμα δὲν ἐσμικρύνθη.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ διάσκεψις ἦτο ἄνευ ἀποτελέσματος. Οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποτιμήσῃ τὰς τεραστίας δυσκολίας τὰς ὁποίας θὰ ἀντεμετώπιζε τώρα μία διάσκεψις. Ἀλλὰ εὑρισκόμενοι ἐνώπιον τῆς σταθερᾶς ἀποφασιστικότητος τῆς Δύσεως, ἡ ὁποία ἤδη φαίνεται ὅτι ἔχει δημιουργήσει εἰς αὐτοὺς ἐντύπωσιν, οἱ ἄνδρες τοῦ Κρεμλίνου ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζουν ὅτι συμφέρον τόσον αὐτῶν ὅσον καὶ τῆς Δύσεως εἶναι νὰ ἐξευρεθῆ μία λύσις τοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον ἀλλέως δυνατὸν νὰ ἐξελιχθῆ εἰς μίαν ἄνευ προηγουμένου σοβαρὰν κρίσιν.

HENRY LEONARD

Τὰ τελευταῖα νέα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου

«Ἡ καλύτερη ἱστορία τοῦ κόσμου» τὸ μυθιστόρημα τοῦ Φοῦλτον Ὀὔρσλερ ποὺ ἔχει θέμα τὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, θὰ κινηματογραφηθῆ ἀπὸ τὴν Τουέντιθ Τσένσουρυ Φὸξ μὲ ἔγχρωμον σύστημα Τόντ—ΑΟ. Παραγωγὸς καὶ σκηνοθέτης θὰ εἶναι ὁ Ἔζωρτζ Στῆβενς καὶ ἡ ταινία θὰ γυρισθῆ στοὺς Ἁγίους Τόπους.

***

Ὁ Μάρλον Μπράντο καὶ ἡ Ἄννα Μανιανὶ θὰ συμπρωταγωνιστήσουν στὴν ταινία «Ὁ Ὀρφεὺς κατεβαίνει στὸν Ἅδη» ἀπὸ τὸ θεατρικὸν ἔργον τοῦ Γεννενοὶ Γουϊλλιαμς. Παραγωγὸς ἑταιρία εἶναι ἡ Πεννεμμάκερ Προντάκτιον, ποὺ εἶναι μία ἀνεξάρτητος ἑταιρία τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ διευθύνει ὁ Μάρλον Μπράντο. Σκηνοθετεῖται ἀπὸ τὸν Σίντνεϋ Λύμετ.

***

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ θὰ παίξῃ τὸν ρόλο τοῦ Ἄντριου Τζάκσον, αὐτοῦ τοῦ συνοριακοῦ φρουροῦ ποὺ ἔγινε Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τὸ 1829 καὶ ἐπανεξελέγη γιὰ δεύτερη φορά. Πέθανε τὸ 1865 σὲ ἡλικία 78 ἐτῶν.

***

Ὁ Γιοὺλ Μπρύννερ καὶ ὁ Ἀνατὸλ Λίτβακ θὰ γυρίσουν μιὰ δραματικὴ βιογραφικὴ μελέτη τοῦ Τσάσου Παύλου τοῦ 1ου ποὺ εἶχε ἀποκληθῆ «Ὁ τρελλὸς βασιλιᾶς» καὶ ποὺ εἶχε διαδεχθῆ τὴν Αἰκατερίνην τὴν Μεγάλην.

Ὁ Μπρύννερ θὰ παίξῃ τὸν ρόλον τοῦ Τσάρου καὶ ἡ ταινία εἶναι τῆς Γιουνάϊτιντ Ἄρτιστς. Παρόμοιον θέμα εἶχεν ἡ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ταινία «ὁ Πατριώτης» μὲ τὸν Ἔμιλ Γιάννινγκς.

***

Καὶ τώρα μερικὰ φίλμς ντοκυμανταὶρ ποὺ τελευταίως παρήχθησαν στὴν Ἀμερική:

«Οἱ θησαυροὶ τῆς Γῆς». Διάρκεια 12 λεπτά, ἠχητικό, ἀσπρόμαυρο καὶ ἔγχρωμο. Ἐξηγεῖ πῶς σχηματίζονται τὰ ὀρυκτὰ καὶ ἐξορύσσονται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Τὸ φίλμ ἔχει ὡς συμπέρασμα, ὅτι ἐὰν ἐγίνετο καὶ συντήρησις καὶ καλύτερη ἐκμετάλλευσις οἱ θησαυροὶ τῆς Γῆς θὰ ἀπέδιδον περισσότερο.

«Τὸ Τάνκερ». Περιγράφει μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες ἕνα φορτηγὸ πλοῖο ποὺ μεταφέρει πετρέλαιο.

«Αὐτοματισμός». 84 λεπτά, ἠχητικὸ καὶ ἀσπρόμαυρο. Ἡ ταινία ἀρχίζει μὲ τὴν πρώτη μηχανοποίησι τῆς βιομηχανίας καὶ προχωρεῖ ἕως τὴν σημερινὴ αὐτοματοποίησί της.

Μεταξὺ τῶν δύο ἀκροτήτων, ἡ μία ἀποψις εἶναι ὅτι ἡ αὐτοματοποίησις εἶναι ὁ τάφος τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας καὶ ἡ ἄλλη ὅτι εἶναι πανάκεια γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα. Ἡ ταινία παίρνει τὴν θέσι τῆς ἁπλῆς παραδοχῆς της ὡς ἀναποφεύκτου καὶ τὴν τοποθετεῖ σὲ ἕναν ἐργάτη, σὲ ἕναν καθηγητὴ καὶ σὲ ἕνα μεγαλοεπιχειρηματία. Περιγράφοντας ποιὰ εἶναι ἡ ἐπίδρασίς τους σ' αὐτοὺς προχωρεῖ καὶ ποιὰ θὰ εἶναι ἡ ἐπίδρασίς της στὸ μέλλον.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΟΠΛΑ

ΔΙΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ "ΤΙΤΑΝ,,

ΕΔΟΚΙΜΑΣΘΗ ΕΠΙΤΥΧΩΣ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ἡ ἀμερικανικὴ ἀεροπορία διενήργησε τὴν πρώτην δοκιμὴν τοῦ διηπείρωτικοῦ βλήματος «Τιτάν».

Καὶ αὐτὴν ἐδοκιμάσθη ὁ συγχρονισμὸς τοῦ προωθητικοῦ συστήματος τοῦ πρώτου σταδίου καὶ τὸ σύστημα ἐλέγχου.

Μόνον τὸ πρῶτον στάδιον (8.800 χιλιόμετρα) ἐξετοξεύθη. Εἰς τὰς ἑπομένας δοκιμὰς ἡ πυραυλοκίνητος μηχανὴ τοῦ πρώτου σταδίου θὰ τεθῇ ἐν λειτουργίᾳ καὶ θὰ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπον τμῆμα τοῦ βλήματος ἐν πτήσει, ὁπότε θὰ ἐκτοξευθῇ τὸ δεύτερον στάδιον ποὺ θὰ μεταφέρῃ τὴν γόμωσιν εἰς μεγάλα ὕψη.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν συμπλήρωσιν τῆς δευτέρας αὐτῆς φάσεως ἡ αἰχμὴ κώνου μὲ τὴν γόμωσιν θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν της μόνη καὶ θὰ ἐπιπέσῃ ἐπὶ τοῦ στόχου.

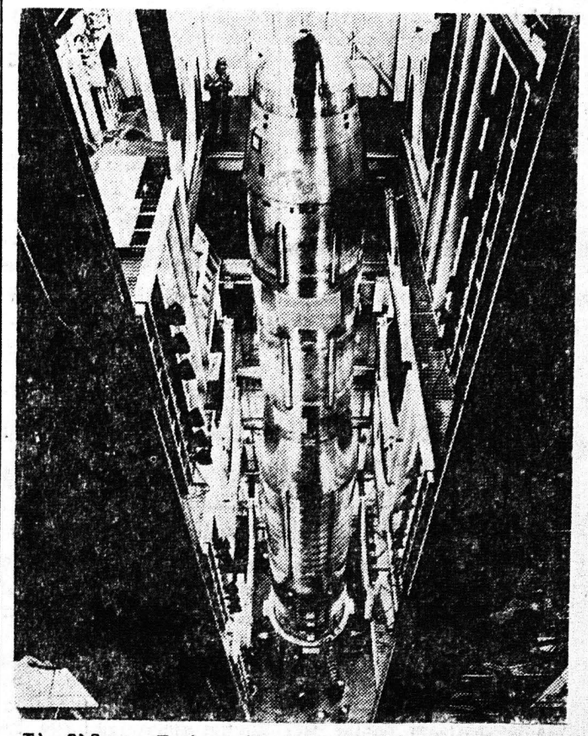

Τὸ βλῆμα «Τιτὰν» εἰς τὸ ἐργοστάσιν τῆς Ἑταιρίας Μάρτιν, ὅπου κατεσκευάσθη. Τὸ βλῆμα αὐτὸ ἔχει βεληνεκὲς 8.800 χιλιομέτρων καὶ ἀναπτύσσει ταχ